

TOMÁŠ PECINA

SLEZSKÁ 56 • 120 00 PRAHA 2 • ČESKÁ REPUBLIKA
TEL. 724029083, 222211784 • FAX 222211785 • E-MAIL tomas@pecina.cz

---

Obvodní soud pro Prahu 2

Francouzská 808/19
120 00 Praha 2

Sp. zn.: **19 C 144/2007**

Žalobce: **Tomáš Pecina**
Slezská 56
120 00 Praha 2

Žalovaná: **Česká republika**

Jednající: **Ministerstvem spravedlnosti České republiky**
Vyšehradská 426/16
128 10 Praha 2
IČ: 00025429

Odůvodnění odvolání žalobce

proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. 6. 2008,
č. j. 19 C 144/2007-44,
ve smyslu ustanovení § 201 *et seq.* občanského soudního řádu
(dále jen „**OSŘ**“)

Podepsáno elektronicky
Bez poplatku
Bez příloh

I.

Žalobce obdržel bezvadný stejnopis rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. 6. 2008, č. j. 19 C 144/2007-44 (dále jen „**napadený rozsudek**“), jímž soud rozhodl o jeho nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze, a to tak, že nároku ve výši 15 000 Kč s příslušenstvím vyhověl (výrok I), zbytek nároku ve výši 10 000 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok II) a rozhodl o nákladech řízení tak, že právo na jejich náhradu nepřiznal žádnému z účastníků řízení (výrok III).

Proti výrokům II a III napadeného rozsudku podal žalobce dne 18. 7. 2008 **odvolání** ve smyslu ustanovení § 201 *et seq.* OSŘ z důvodů podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. a) a g) OSŘ a navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v těchto výrocích změnil tak, že žalobnímu návrhu vyhovějí v celém rozsahu a přizná žalobci nárok na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Zároveň žalobce uplatnil **námítku podjatosti** smyslu ustanovení § 14 *et seq.* OSŘ směřující vůči všem soudcům Městského soudu v Praze a zároveň vůči všem soudcům Vrchního soudu v Praze, kteří by o této námítce měli rozhodovat.

Protože žalobci byl až nyní doručen bezvadný stejnopis napadeného rozsudku, své odvolání může až nyní řádně odůvodnit, což tímto podáním činí.

II.

Pokud jde o odvolací důvod spočívající v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, je nutno vyjít z ustanovení § 8 zákona č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích, které hovoří *expressis verbis* o soustavě soudů. Jednotlivé soudy tvořící tuto soustavu nelze tedy nahlížet jako na izolované, vzájemně zcela nezávislé jednotky, ale jako na *součásti jednotné soustavy*, jež jsou navzájem provázány vertikálními vazbami hierarchické nařízení a podřízenosti.

Vytýká-li žalobce ve své žalobě nesprávný úřední postup Městskému soudu v Praze a Vrchnímu soudu v Praze, není přípustné, aby takovou žalobu projednával Obvodní soud pro Prahu 2, jenž je oběma těmito soudům instančně podřízen. Soudci tohoto soudu nejsou vzhledem ke svému poměru k věci nezávislí a je třeba trvat na tom, aby byli ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 OSŘ z projednávání věci vyloučeni, neboť existují důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti vzhledem k jejich poměru k předmětu řízení.

K otázce podjatosti soudců existuje rozsáhlá judikatura Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „**ESLP**“), který v mnoha svých nálezech zdůraznil, že právo na rozhodování věci nezávislým a nestranným soudem má dva aspekty, objektivní a subjektivní. Příkladem v nálezu ve věci *Pabla KY v. Finsko* ze dne 22. 4. 2004 (stížnost č. 47221/99) ESLP uvedl:

As concerns “impartiality”, there are two aspects to this requirement. First, the tribunal must be subjectively free of personal prejudice or bias. Secondly, it must also be impartial from an objective viewpoint, that is, it must offer sufficient guarantees to exclude any legitimate doubt in this respect. Under the objective test, it must be determined whether, quite apart from the judges’ personal conduct, there are ascertainable facts which may raise doubts as to their impartiality. In this respect even appearances may be of a certain importance. What is at stake

is the confidence which the courts in a democratic society must inspire in the public and above all in the parties to proceedings.¹

Fakt, že soud rozhodoval o namítaných průtazích způsobených jeho nadřízeným soudem, resp. soudy, právě takové legitimní pochybnosti o jeho nestrannosti a nezávislosti vzbuzuje.

III.

Z hlediska právního posouzení věci soud I. stupně pochybil především v tom, že v řízení vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. 37 C 138/2003 shledal průtahy pouze ve dvou případech, a to když městský soud nařídil jednání až za 11 měsíců po zahájení řízení a když tento soud nevyužíval možnosti, jak žalovaného přimět k tomu, aby tento poskytl součinnost soudem ustanovenému znalci; délku tohoto průtahu odhadl soud I. stupně na cca 4 měsíce.

Ve skutečnosti však docházelo k průtahům i v řadě dalších případů, obecně vždy, když věc zůstala u městského nebo vrchního soudu po dobu několika týdnů až měsíců bez pohybu, ve „frontě“ došlých věcí.

Soud I. stupně si patrně neuvědomil, že protiústavní a tudíž nezákonná je už existence takových front, jež jsou obecnými soudy chápány jako cosi samozřejmého, jako „vydržené“, inveterátní právo české justice činit procesní úkon až tehdy, když na spis, obrazně řečeno, dojde řada. Tato premisa je však nesprávná a odporuje ústavnímu imperativu projednávání věci bez průtahů. Právem účastníka není, aby jeho návrh byl projednán v pořadí došlých věcí, nýbrž aby se tak stalo v přiměřené lhůtě a bez průtahů.

V rozhodované věci strávil spis více než rok u Vrchního soudu v Praze, aniž by tento ve věci jakkoli konal, a další průtahy lze analýzou procesního spisu zjistit i v činnosti Městského soudu v Praze. Výsledkem je, že o žalobě ze dne 6. 11. 2003 bylo pravomocně rozhodnuto až dne 30. 9. 2008, tedy za 4 roky a 11 měsíců.

Soud I. stupně sám ostatně při projednávání žaloby nepostupoval jinak, když spis ponechal od 6. 11. 2007 do 11. 6. 2008 bez pohybu, a není proto překvapivé, že obdobné mnohaměsíční prodlevy za nepřipustné průtahy neoznačil ani v činnosti jiných soudů.

Žalobce znovu zdůrazňuje, že není přípustné, aby se soudní spisy hromadily ve skutečných nebo virtuálních frontách, nýbrž je nutné při vyřizování věcí postupovat plynule, pro což, jak opakovaně judikoval i Ústavní soud, musí stát justici vytvořit odpovídající personální i materiální podmínky.

IV.

Soud I. stupně správně dovodil, že spor o autorská práva představuje pro žalobce záležitost relativně nižšího významu, než kdyby šlo např. o trestní řízení nebo o řízení opatrovnické. Tuto skutečnost však žalobce sám promítl do výše požadované náhrady a soud I. stupně pochybil, jestliže mu požadovanou náhradu nepřiznal.

Odvolává-li se napadený rozsudek na nález Velkého senátu ESLP ve věci *Apicella v. Itálie* ze dne 29. 3. 2006 (stížnost č. 64890/01), interpretuje jeho závěry zcela nesprávně a zjevně

¹ Pokud se týká „neustrannosti“, tento požadavek má dva aspekty. Soud musí být za prvé prost osobní předpojatosti nebo zaujatosti. Za druhé musí být nestranný z objektivního hlediska, tzn. musí poskytovat dostatečné záruky, které vylučují jakékoli oprávněné pochybnosti v tomto směru. Objektivní test zkoumá, zda - zcela nezávisle na osobním chování soudců - existují zjiřitelné skutečnosti, které mohou zpochybňovat jejich nestrannost. V tomto ohledu může mít určitý význam i dojem. V sázce je důvěra, kterou musí soudy v demokratické společnosti vzbuzovat u veřejnosti a především pak u účastníků řízení.

bez porozumění smyslu příslušných pasáží nálezu. V § 136 nálezu - a to pouze *obiter dictum* a ve vztahu k vedlejšímu intervenientovi, vládě Slovenské republiky - ESLP uvádí, že („it“, tzn. „the Court“ = ESLP) přiznává na imateriální újmě méně, než kolik odpovídá jeho judikatuře, jestliže stěžovatel již obdržel náhradu na vnitrostátní úrovni v důsledku uplatnění příslušného vnitrostátního právního prostředku. Z toho však nelze v žádném případě dovozovat, že by to dávalo signatářům Úmluvy *bianco* šek snižovat přiznávanou náhradu v naději, že ESLP bude takové jednání aprobovat (viz rovněž § 137 nálezu).

Dovedeno do důsledků, vnitrostátní soudy by tak mohly zcela pominout korpus vnitrostátního práva a poskytovat ochranu jen v těch případech, kdy je obava, že v případě jejího odepření by se žalobce dovolal svého práva u ESLP: takové uvažování je jednak právně i morálně pokleslé, jednak svědčí o tom, že samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 2 nepřistoupila ke sporu mezi žalobcem a žalovanou nestranně, nýbrž fakticky jako orgán žalované, jenž se snaží vyhovět žalobě jen do té míry, do které je to naprosto nezbytné z hlediska hrozby sankce ze strany nadnárodní instituce.

Žalobce podotýká, že kvalita právního státu se projevuje primárně v těch řízeních, kdy proti sobě stojí stát a jeho občan (příp. soukromá právnická osoba), a soudě dle napadeného rozhodnutí a zejména jeho odůvodnění, naplnění atributů právního státu zůstává v České republice spíše než realitou nedosaženým a nedosažitelným ideálem.

Soud I. stupně navíc přesvědčivě nevysvětlil, proč by se žalobcem požadovaná částka náhrady ve výši 25 000 Kč měla jevit jako nepřiměřená, a napadený rozsudek je na samé hranici nepřezkoumatelnosti pro absolutní nedostatek důvodů.

V.

Konečně soud I. stupně pochybil v rozhodnutí o nákladech řízení, když žalobci nepřiznal právo na jejich náhradu a uvedl, že mu v řízení žádné náklady nevznikly. Protože žalobce zaplatil na soudním poplatku 300 Kč za návrh na vhodnou delegaci, je takové tvrzení nepravdivé, na čemž nemůže ničeho změnit ani fakt, že žalobce se v závěrečném návrhu o zaplaceném soudním poplatku opomněl zmínit a náhrady nákladů řízení se proto nedomáhal.

VI.

Tím je odůvodněn návrh, aby odvolací soud oba napadené výroky změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhověl, a aby mu přiznal nárok na náhradu řízení před soud obou stupňů.

V Praze dne 2. října 2008

Tomáš Pecina